

Jézus Urunk tanítása

2017. december 1.

Jézus Urunk:

Köszöntöm a mai napon mindazon testvéreimet, akik meghallottátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre.

És köszöntöm mindazokat, akik a mai napon lélekben kísértétek el a fájdalom, szenvedés Golgotáján testvéreteket.

A mai nap tanítása, amely ma felétek szólt, az a bűnbánatról, hogy ha megbánjuk bűneinket a tettek cselekedetében, akkor várhassuk a kegyelmeket is. Hisz a tanítás első része az eljövétel, és hogy egyengessétek és készítsétek el az Úr útját, hogy egyenes legyen az ösvény, amelyen járni fog.

De ez az ösvény, ez nemcsak az Úr útjához tartozik, hanem a jelenben minden testvéremnek, aki szeretne rálépni erre az útra, és ezen az úton haladni, hogy ez az ösvény számukra is jelen legyen, és elindulhassanak rajta. És ha eddig már eljutunk, akkor tudunk önmagunkba nézni.

És akkor tanítás második része, az, ugye, arról szól, hogy a Pusztában Kiáltó szava – az mit is próbál nekünk elmondani?

Tegyetek bűnbánatot. Bánjátok meg bűneiteket. Mert, ha ezeket megtesszük, akkor bocsánatot nyerhetünk.

És ekkor lehet érezni, a második szakaszban, hogy „elindultam én is az úton, az egyenes ösvényen, és már önmagamba nézhetek, felismerjem önmagammat, és tudjak bocsánatot kérni a bűnök, tettek, cselekedetek révén”. Mert, ha ezeket megtesszük, akkor mi is oda állhatunk a Pusztában Kiáltó Hanghoz, aki nem más, mint Keresztelő János, aki a megbocsájtottak bűnei részében odavezette a Jordánhoz, hogy megkeresztelhesse őket, hogy el ne vesszenek, hogy ti már ide tartozzatok ehhez az úthoz, ehhez az ösvényhez, amelyen szeretnétek járni és haladni.

És ha ezek mind-mind megvannak, akkor kialakítod a saját életedet. De akkor azért elgondolkodunk, ugye, hogy ennek a tanításnak volt még része. Az első részét, a második részét már megéltük: „Tudom, hova tartozom, s megpróbálok a szerint élni.” De a kíváncsiság hova vezet, mit tesz?

Ugye, jelen van az egyszerűség, a teveszőr ruha, jelen van a bőröv, amely körülölel, és jelen van a sáska és a vadméz, amivel táplálkozik.

Itt megmutatja, hogy az egyszerűségében hogyan és miképpen lehet élni, és hogyan, miképpen lehet ez az egyszerűség a pusztában kiáltó hang vagy a szava. Hisz ennek a tanításnak az elején a *pusztában kiáltó szó* szava van felétek adva, hogy mi szerint éljünk és cselekedjünk.

De van egy másik része ennek a tanításnak, ahol pedig úgy van leírva: a *pusztában kiáltó hang*. És a hangot próbáljuk meghallani, felismerni s elfogadni. Hisz hányan és hányan azt mondják, hogy: „Figyelek, csak nem értem. Nem tudom, hogy nekem mi ebből a mondanivaló.”

Mert a hang, az nem azt jelenti, hogy most kiabálok torkom szakadtából, hanem a hang lehet a benső hang is, amire egy kicsit önmagamra kell befele figyelni, és megérteni a kegyelem-ajándékot; érezni, hogy mi szerint élek és cselekszek, hogyan alakítom ki a földi életemet, hogyan vagyok benne jelen, hogyan ismerem fel felebarátomat és testvéremet, és hogy ha szükségük van, hogyan segítek. Mert ezek mind jelen vannak a pusztában jelen lévő szóban vagy hangban, s ezeket mind-mind fel kell ismerni, hogy változni és változtatni, és akkor elindulni az út útján, hogy egyenessé tenni az ösvényt, amelyen szeretnék haladni a felismerésben és a küldetésemben.

De ha már megtettem a bűnbánatot, megtisztulok testemben és a lelkemben, és megpróbálok a meghívás szerint élni és haladni e meghívott úton, akkor elfogadom azt is, hogy részesülhessek a megtisztulás révén a kegyelem ajándékában, hogy részt vegyek a keresztségben.

És a *keresztséget* hogy mondja számotokra Keresztelő János, a Pusztában Jelen Lévo Hang?

Hogy:

– Én vízzel keresztellek itt a Jordánban titeket. De aki utánam fog jönni, az hatalmasabb lesz tőlem. Én még arra sem leszek méltó, hogy lehajoljak Előtte, és megoldjam sarusziját. Igen, ismételten mondom: én vízzel kereszteltelek, de Ő majd Szentlélekkel keresztel meg benneteket.

Úgy-e, a kettő között van különbség? Mert a víz keresztsége a bűnbánat után erőt ad, hogy felismerjük, akinek elkészítjük az útját, és aki majd eljön, és hatalmasabb lesz; és felkészülünk akkor ahhoz a keresztséghez, ami majd a Szentlélekkel árad reánk, ami átölel, aki megerősít, aki Fényének sugarával felmelegít, és aki megmutatja e előkészített egyenes utat, és az ösvényben a Fény, ha megjelenik, akkor, ugye, mindjárt könnyebben felismered, hogy hogyan és miképpen szeretnél haladni azokon a helyeken a meghívásodban, a küldetésedben és a követésedben, amikor felismered, hogy valójában neked hogyan és miképpen kell cselekedni, hogyan és miképpen szeretnél tartozni ahhoz, akinek elkészítjük az útját, mert aki ezután jön, az hatalmasabb lesz.

És ha már felismerjük, elfogadjuk, követjük, akkor már nincs miért félni, akkor már elfogadjuk az Ő segítségét és az Ő kegyelmét a minden napokban a szeretet működése révén. S akkor ez a tanítás kifejezi számotokra e várakozásban: hogyan és mitévők legyünk, hogyan segítsünk, hogyan fogadjuk el a felebarátot és a testvért, hogyan várják az Én jelenléteimet és az Én közreműködésemet.

Mert: „Igen, én is bűnbocsánatot tettem a felismerésemben, s elindulhatok az úton, részesülhetek a keresztségben. Akkor már szükségem van a kegyelemre, a Fényre, az örömrre, a békének szeretetére, amely át tud ölelni, meg tud erősíteni, s ami által tudom, hogy én csak egy testvér vagyok a sok testvér mellett. De nem mindegy, hogy ki hívott meg, és nem mindegy, hogy kinek az útján járok, kihez tartozom.”

Mert, ha ezeket mind-mind felismerjük, akkor ez a mai tanítás számotokra egy csodálatos kegyelmi ajándék is lehet a felismerés küldetésében, az összetartozásában. Mert, ugye, keresztséggel tudunk összetartozni. Mert, ha már részesülsz a keresztségben, akkor boldogan mondhatod: én Jézus testvére vagyok, és ehhez a testvériséghez tartozok, a testvériségben az Egyházhoz, mert az Egyház testvére lehettem.

De még szeretném járni ezt az utat, hogy ez által kegyelmeket kaphassak, megerősödhessen, s ez által tudjam elfogadni azokat, akik lehet, hogy távol vannak tőlem, de tudok nekik segítséget nyújtani a felismerésben, a küldetés, követés részében, bátorítom őket, hogy: Ne féljete, nehogy elveszete, mert az út, amely el lett készítve, amely egyenes ösvénnyé válik, jelen van előttetek is. Én csak rávezetni tudlak, neked kell felismerni, elfogadni és elindulni rajta, hogy ha szeretnél ehhez az Egyházhoz és ehhez a testvériséghez tartozni a felebaráti szeretetében.

Ezek mind olyan tanítási mondanivalók számotokra, hogy jelen van a szabad akarat cselekvése, nektek, saját magatoknak kell felismerni, elfogadni és a szerint cselekedni, amire úgy érzitek, hogy ez jó a kegyelem ajándéka révén. Nem erőltetett, nem parancsolt, nem utasított és nem követelt.

Mert, ha ezek jelen vannak, az nem biztos, hogy a Szentlélek által kerül el felétek és hozzátok, és nem biztos, hogy nektek utasítani, követelni, parancsolni kellene másokra a saját érzéseiteket.

Fontos, hogy ezen el tudjatok gondolkodni, hogy mire van szükségetek, és a kegyelem szeretete hogy van jelen, hogy ismerem fel, hogyan fogadhatom el, hogyan változtat meg, nemcsak a külsőmben, hanem a bensőmben, hogyan tudok figyelni a felebarátra, a testvérrre, akikkel egyek vagyunk e testvéri közösségben, az Egyházban, ahova tartozunk. Mert az Egyháznak tagjai vannak, és a tagok, azok felismerik egymást, és örülnek egymásnak, és egymáshoz tartoznak.

És ez a mai tanítás lényege, hogy hogyan és miképpen tartozom én is ehhez a pusztában kiáltó hanghoz vagy a pusztában kiáltó szavakhoz, amelyek megvilágosítanak, és megmutatják a cselekvésünket, a küldetésünket a mindennapok részében.

Érezni és érzékeltetni kell, és akkor tudom szeretni felebarátomat, testvéreimet, családtagjaimat, ismerőseimet, rokonaimat, barátaimat – úgy-e, milyen sokat lehet felsorolni, akikben bízatsz, és akiktől szeretetet és kegyelmet kaphatsz? Mert, ha te árasztod szívedből, lelkedből a szeretetedet és a kegyelmedet, akkor te is várhatod egy másik felebaráttól és egy másik testvértől e kegyelmi ajándékokat. S akkor tudtok egygé válni a mindennapokban, e jelenlétben.

És akkor ez a mai tanítás nemcsak kimondottan a küldetést akarja rátok erőltetni – ahogy néha mondani szoktátok –, hanem mellette meghívást ad a felismeréshez, az elfogadáshoz, és eldöntöd szíveddel, lelkeddel, hogy el

szeretnél-e indulni rajta, érezni akarod-e ennek az útnak nemcsak a keskeny ösvényét az egyenesben, hanem érezni a melegség szeretetét, amely átölel, amely felmelegít, és ami megerősít, és ami magabiztossá tesz. És akkor már a döntések is a megvilágosodásban könnyebben vannak jelen, és zajlanak bennetek és rajtatok a kegyelemben.

E várakozás, amelyre most készültök, hisz mondhatjuk, már nem sok idő, óra, ami elválaszt e megkezdésében. És ez a megkezdés hozhat már az elején is kegyelmet, ajándékot, szeretetet, csak legyél felkészült és nyitott, és nemcsak a kíváncsiság vezéreljen.

Mert ugye, mikor kivonultak a pusztába, akkor nem mind azért ment, hogy bűnbánatot tegyen. Nem azért ment mindenki, hogy kiegyensúlyozottá váljon, nem azért ment mindenki, hogy „én szeretnék a bűnbánat után részesülni a keresztségben”, hanem azért is kimentek, ugye, hogy a kíváncsiságukat kielégítsék, hogy mi történhet a pusztában: Miért is megyünk, hogy széltől lengedező nádszálát lássunk? Teveszór ruhát lássunk? A Pusztában Kiáltó Hangot? Vagy mellette önmagunkba nézünk a felismerésben, és elindulunk ezen az előkészített úton az egyenes, keskeny ösvényen, hogy mi is tartozhassunk valahova, és valakihez vagy valakikhez.

Mert, ha ezeket mind-mind megértjük, akkor ez a várakozás örömteli lehet a felkészülésében, mint ahogy ebben a tanításban is érezzük, hogy „én is e jelenben, e szeretettel, e örömmel hogyan tudom elkészíteni számomra e várakozás útját az első perctől az utolsó percig”, mire elérkezünk a Fényhez, a békéhez, az örömhöz, és amelyet megkoronáz a Szeretet, mert összeköt bennünket, szinte egységbe válhatunk e kegyelemben. És tudunk figyelni nemcsak önmagunkra, hanem felebarátainkra és testvéreinkre. Mert a szeretet így tud reánk áradni, és működni rajtunk és bennünk. És ezt a szeretetet nem zárjuk ide be, hanem ezt a szeretetet engedjük, hogy működjön. És ha ez a szeretet ki akar egy kicsit jönni, mert mások felé is akarunk táplálékul erőt adni e szeretetben, akkor megteesszük, mert talán erre a segítségnyújtásra vár, csak még nem tudja, mi az, ami által elindulhat, ami által kegyelmet kaphat, és ami által ő is felismeri önmagát, és akkor kiegyensúlyozott testvérként elindul az úton, hogy valahova tartozzék, és ő is érezze a szeretet kegyelmét, ami betölti szívét, lelkét, egész lényét, és tud örömben és szeretetben lenni. Hisz már megvolt neki a Fény, a béke, akkor már az öröm szeretete is társuljon hozzája a megerősítő kegyelemben.

S akkor ez a mai tanítás, szinte mondhatjuk azt, több szakaszra bontva megadja nekünk, hogy hogyan és miképpen éljünk és cselekedjünk, és ismerjük fel önmagunkat. És hogy ha ismerjük önmagunkat, akkor hogyan szeretnék élni, haladni, és kialakítani a mindennapi életemet.

És ennek reményében áradjon reátok a mai napon áldásom, hogy a mai nap áldása áradjon reátok e várakozás-megkezdés időszakának jelenéről, hogy áradjon reátok kiválasztott Mária keze által, felétek, elsőként a Fény, majdan a béke, társuljon hozzá az öröm és a szeretet, amely mindent össze-

köt, szinte megkoronáz, felemel, és megismerteti velünk, hogy hogyan és mi-képpen tudunk elindulni a meghívás küldetésében mi is ezen az előkészített úton, az egyenes ösvényben. Nem kell félni, mert a Fény, ha szükséges, megvilágítja számunkra e utat. És akkor már örömmel haladhatunk rajta, és érezzük, hogy valahova tartozunk; érezzük, hogy mi is testvérekké váltunk e felismerés, küldetés, követés részében, az előkészített útban.

S így áradjon reátok akkor áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

És a Szentlélek kegyelme ma árassza reátok a Fényt, a békét, a szeretetet, hogy örömben haladjunk a meghívott úton a küldetés, követés részében.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!